

## Helt jävla absurt

Nej men alltså fan, på riktigt nu. Det är helt jävla absurt att ha en pojkvän, det är verkligen det.

Jag har liksom inte riktigt hängt med i huvudet, jag har liksom inte riktigt fattat. Allt bara händer.

I söndags sköljde en överklighetskänsla över mig ordentligt när jag tänkte en liten skämtsam tanke om att någon bara skulle kunna sticka hål på honom och alltihop och plötsligt blev rädd på riktigt att allt kanske bara var på låtsas. Att jag skulle vakna upp och att det fortfarande bara skulle vara oktober. Fy fan, vilken mardröm.

Men nej, han finns. Och han är tydligen min pojkvän, vilket jag inte riktigt förstår.

Liksom vadå, vad menar hans pappa när han säger att "det är väl sånt som händer när man har en pojkvän"? Vad menar hans kollegor när de frågar "är det flickvännen som har lagat matlådan eller"? Jag fattar helt ärligt inte.

Jag försöker tala om för sjuttonåringen i mig att det här händer på riktigt. Att alla de drömmar och fantasier som jag någonsin har haft har slagit in, men de vill inte riktigt lyssna, de är lite för överväldigade. De vet inte vart de ska göra av sig själva nu när det faktiskt händer, och de har ju dessutom nästan blivit överflödiga.

Det är som att jag vill höra av mig till alla mina tidigare bästa kompisar och vapendragare, de där som har drömt och fantiserat tillsammans med mig genom åren. De där som antagligen har sett mig som den eviga singeln, som den där som jag tydligen inte är längre.

Hjälp, vadå "vad ska du göra på jul och nyår då, eller ja, ni"? Och hjälp, vem är han bredvid mig som svarar att vi ska fira nyår tillsammans?! Åh hjälp, det är min pojkvän..

Han som smsar "Hey beautiful!" en onsdagsförmiddag. Han som håller min hand i mina föräldrars soffa. Han som säger att han är kär i mig. Han som jag tycker så mycket om att jag inte kan somna.

Han finns fan, och det är helt jävla absurt.

Och jag kan tydligen inte ens förklara varför det är det, men det här var åtminstone mitt tappra försök.